

Arrest

nr. 309 338 van 5 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CRAEGHS
Stationstraat 1
3940 Hechtel-Eksel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 298 811 van de Raad van 15 december 2023 waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt vastgesteld op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. CRAEGHS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 januari 2022. Op 18 januari 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 mei 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 21 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [I. W.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun etnie te zijn. U bent geboren in het dorp Ahmakhil, in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar. Uw vader werkte als arbeider voor verschillende projecten van de overheid en privéinstanties en u ging soms met hem mee om het vak te leren.

Ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan nam uw vader een nieuw overheidsproject in Ferakhil, Khogyani, aan. Uw vader moest een checkpoint voor de overheid bouwen op de plaats die eerder onder de controle van de taliban stond. Op 16 saratan 1400 (7 juli 2021) vielen de taliban de plaats waar gebouwd werd aan. Het leger was op dat moment aanwezig, er vielen verschillende slachtoffers aan beide kanten en ook uw vader werd vermoord.

De taliban kwamen naar de begrafenis van uw vader om u mee te nemen. Ze vonden dat u medeverantwoordelijk was voor de dood van de talibanstrijders aangezien ze u ongeveer vier dagen eerder hadden gezien op de werf met uw vader en u beschuldigden van samenwerking met de overheid. De dorpsouderen bemiddelden met de taliban waarop besloten werd om u op dat moment nog niet mee te nemen. Later in de avond kwamen ze naar uw huis, op zoek naar u. U bent op dat moment kunnen vluchten en bent ondergedoken in het huis van uw maternale tante op tien minuten lopen van uw huis. U verbleef daar een of twee dagen en verliet nadien het land.

U verliet Afghanistan op 19 saratan 1400 (10 juli 2021). Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Frankrijk heeft ongeveer zeven maanden geduurd. U kwam aan in België op 17 januari 2022 en u diende een dag later een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. De taliban zijn na uw vertrek nog een aantal keer langsgeweest bij u thuis, ze bedreigden uw familieleden en wilden uw verblijfplaats achterhalen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende kopieën neer: uw taskara en die van uw vader, moeder en twee broers, werkovereenkomsten van uw vader, ervaring-certificaten van uw vader, een appreciatiecertificaat van uw vader, twaalf foto's van uw vader en zijn graafmachine, drie foto's van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban en een arbeidsovereenkomst met een evaluatieformulier van uw job in België. Ook gaf u tijdens het interview een geheugenkaart af. De video van de begrafenis van uw vader werd tijdens de pauze van het interview bekeken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door de taliban geviséerd werd.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Bulgarije geboren te zijn in oktober 2005 en [I. A. B.] te heten (zie Dublin-antwoord Bulgarije), terwijl jij in België januari 2003 opgaf als geboortedatum en verklaarde [I. W.] te heten (verklaring DVZ, punt 1, 2 en 4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat je intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder stelt u dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u de zoon bent van iemand die werkte als arbeider voor verschillende bouwprojecten van de overheid. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat uw vader zelfstandige arbeider was en gecontacteerd werd door bedrijven die opdrachten uitvoerden voor overheidsinstanties (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24.05.2023 (verder NPO), p. 9). Uzelf haalt aldus geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw vader, louter omdat hij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd.

U stelt evenwel dat uw vader gedood werd. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw vader vervolgd worden, kan hieraan slechts weinig geloof worden gehecht. Ook uw verklaringen overtuigen niet. U verklaarde dat uw vader aan het werken was aan de bouw van een checkpoint in Ferikhel en dat hij werd omringd door het leger, dat zijn werk controleerde. Op een gegeven moment ontstond er een gevecht tussen de taliban en de overheid waarbij uw vader werd geraakt door kogels en overleed (NPO, p. 15). Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over de dood van uw vader wordt bovendien bevestigd door uw minieme kennis over de omstandigheden ervan. U kon enkel vertellen dat er doden vielen bij de taliban en de overheid en dat uw vader gedurende het gevecht werd gedood (NPO, p. 18). U had echter geen idee over wanneer het gevecht ontstond, hoe het gevecht was begonnen, hoeveel talibs waren overleden en wat de uitkomst van het gevecht was (NPO, p. 17-18). Ook legde u van dit incident geen enkel document voor. U zei dat uw moeder geen document omtrent zijn dood had ontvangen. Gevraagd waarom niet, vraagt u zich af hoe uw moeder dergelijke documenten zou kunnen krijgen (NPO, p. 19). Dit is best opmerkelijk aangezien uw vader om het leven kwam terwijl hij op dat moment aan het werk was voor de overheid. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie van uw vader toont u de situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Het CGVS benadrukt bovendien dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een arbeider, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken.

Het is aldus aan u om aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen. U haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde. U verklaarde echter wel te hebben samengewerkt met uw vader. U had uw vader meermaals begeleid en moest van hem het vak leren (NPO, p. 4 en 8). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit heeft verteld dat u uw vader hielp en begeleidde in zijn werk. Gevraagd waarom u dit niet vermeldde zei u dat u tijdens de gesprekken op de DVZ niet genoeg tijd had om meer details te geven (NPO, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste interview op de DVZ had gezegd dat u een schoolstudent was zei u opnieuw dat u de kans niet kreeg om alles te vertellen (NPO, p. 21). Dat u niet vermeldde dat u samen met uw vader werkte tijdens uw opeenvolgende interviews bij de DVZ is dan ook geenszins aannemelijk. U had immers op twee momenten bij de DVZ reeds melding kunnen maken van uw werk met uw vader. Ook is het heel opvallend dat u tijdens uw tweede interview wel spreekt over het werk van uw vader, maar dat u op dat moment niet aangeeft dat u zelf ook samenwerkte met uw vader. Dat u tot tweemaal toe naliet om te vermelden dat u uw vader hielp en begeleidde in zijn werk tot aan de dood van uw vader doet in bijzonder ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgedragen profiel.

Verder zijn ook uw verklaringen met betrekking tot de incidenten die gebeurden tijdens uw vaders begrafenis merkwaardig. U verklaarde dat de taliban naar de begrafenis van uw vader kwamen en u wouden meenemen. De dorpelingen kwamen tussen en de taliban zijn uiteindelijk weggegaan zonder u mee te nemen (NPO, p. 15). Even later zei u dat de talibanleden die vermoord werden in uw regio woonden, dat ze u daarom beschuldigden van het incident op de werf en u wilden meenemen (NPO, p. 18). Echter, de

vaststelling dat u amper kon uitweiden over het gevecht, leidt er dan ook toe dat er moeilijk geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden incident en de persoonlijke problemen die u daaraan koppelt. U maakte het niet aannemelijk dat de taliban u wilden omwille van het incident waarbij uw vader het leven liet. Gevraagd wie u beschuldigde bleef u echter vaag en zei u dat er dicht bij uw dorp een ander dorp lag waarvan u op dat moment niet wist dat er leden van de taliban woonden, maar dat toen uw vader vermoord werd jullie te weten kwamen dat er leden van de taliban waren die vermoord werden tijdens het gevecht op de werf (NPO, p. 19). Gevraagd wie deze personen waren die u beschuldigden bleef u vaag en zei u dat ze talibanleden waren. Verder gevraagd kon u slechts een naam geven, [S.]. U wist echter niet of zijn neven of broers werden vermoord (NPO, p. 19). Ook wist u niet hoeveel talibanleden waren gekomen naar de begrafenis, wie ze waren en wat ze allemaal zeiden (NPO, p. 21-22). Dat u amper kan uitweiden over het incident op de begrafenis van uw vader ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden. U stelde dat uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan vaak wordt lastiggevallen. Hier moet echter op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat uw familie werd lastiggevallen. Dit terwijl u op het CGVS verklaarde dat u zich in Turkije bevond toen u hiervan op de hoogte werd gebracht (NPO, p. 7). Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stelde op dat moment niet te hebben kunnen vertellen over het werk met uw vader en andere details. Er werd u vijfmaal gevraagd of u nog andere dingen niet had kunnen zeggen, maar uw antwoorden bleven vaag en u herhaalde telkens dat u geen details had kunnen geven (NPO, p. 3-4). Dat de taliban uw familie zo vaak zouden lastigvallen kan men echter geen detail noemen. Bovendien kon u ook niet vertellen hoe vaak de taliban waren langsgeslagen sinds uw vertrek, wanneer ze voor de eerste keer langskwamen en wanneer ze voor het laatst kwamen. Even later zei u dat uw moeder u vertelde dat de taliban op een regelmatige basis langskwamen, nl. om de twee à drie dagen. Gevraagd of ze elke week kwamen zei u dat u het niet exact wist (NPO, p. 7). Daarnaast wordt er echter geen geloof gehecht aan uw redenen voor vertrek en kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan het langskomen van de taliban bij u thuis na uw vertrek.

Ook waar u nog aanhaalde dat u twee dreigbrieven had ontvangen sinds uw vertrek uit Afghanistan dient opgemerkt dat u dit niet op de DVZ vermeldde, terwijl u in Turkije zat toen u hiervan op de hoogte werd gebracht (NPO, p. 17). Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Wat betreft de dreigbrieven moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara van u en uw familieleden houden enkel verband met jullie identiteit die hier niet betwist wordt en tonen uw problemen met de taliban niet aan. De werkdocumenten en foto's van uw vader en de graafmachine tonen enkel aan dat uw vader een arbeider was, maar tonen uw problemen met de taliban niet aan. Uw arbeidsovereenkomst en evaluatieformulier houden enkel verband met uw job in België, maar tonen opnieuw uw problemen met de taliban niet aan.

De dreigbrieven werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en** individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij stelt dat het eerst en vooral opmerkelijk is dat in de bestreden beslissing niet wordt teruggevonden dat A.B., zoals ze nochtans duidelijk maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud, de naam van haar vader is. Dit staat overigens ook zo op de bijgebrachte taskara en andere contracten en certificaten. Ze had dus allesbehalve de intentie om een andere naam te gebruiken. Bij haar aankomst in Bulgarije was er geen tolk aanwezig waarop ze beroep kon doen. Er was één persoon die een beslissing nam en zomaar leeftijden toekende. Deze persoon sprak geen Pashtu, louter enkele woorden. Vandaar is de verwarring opgetreden met haar naam en is haar geboortedatum foutief genoteerd. Er werd tijdens haar persoonlijk onderhoud echter niet naar de omstandigheden in Bulgarije gevraagd. Dit had op zijn minst wel zorgvuldig geweest moest men dit wel doen, gezien het feit dat deze verwarring als een weigeringsmotief wordt gebruikt.

2.3. De verzoekende partij stelt verder dat ze niet heeft gesteld dat haar vader louter omdat hij voor de overheid werkt, zou worden vervolgd door de taliban. Ze heeft tijdens haar onderhoud duidelijk gesteld dat haar vader tijdens het gevecht met de taliban aan het checkpoint werd omgebracht. Checkpoints werden destijds regelmatig aangevallen door de taliban en waren van strategisch belang. Het gegeven dat de meeste mannelijke medewerkers opnieuw hun functie opnemen in de huidige administratie doet hieraan geen afbreuk. De politieke situatie vandaag ligt immers anders dan toen haar vader aan het checkpoint werkte.

2.4. Ze stelt niet aanwezig te zijn bij het incident waarbij haar vader werd doodgeschoten. Het kan haar dan ook niet worden verweten dat ze niet over details beschikt. De exacte omstandigheden van de dood van haar vader waren dan ook voor haar familie niet duidelijk. Daarbij kunnen de dag zelf en de dagen erna eerder als chaotisch worden gezien.

2.5. Ze meent dat de bestreden beslissing onnauwkeurig poneert dat het opmerkelijk is dat haar moeder geen documenten kreeg van de overheid gezien haar vader voor de overheid was tewerkgesteld. Haar vader was immers niet vast in dienst van de overheid maar werkte op basis van contracten op zelfstandige basis aan verscheidene projecten. Deze overwegingen worden in de bestreden beslissing echter niet gemaakt. Het is dan ook helemaal niet opmerkelijk dat ze zich de vraag stelt hoe haar moeder dergelijke documenten zou kunnen krijgen.

2.6. Door te stellen dat ze bescherming zou vereisen louter omwille van het feit dat ze familielid is van een arbeider gaat de bestreden beslissing volgens haar eerder kort door de bocht. In de beslissing wordt hierbij volledig voorbijgegaan aan het feit dat de taliban zich wilde wreken voor de talibanstrijders die bij het gevecht zijn omgekomen. Dit is nochtans wel een essentieel element.

2.7. Ze stelt dat ze in Afghanistan nog een schoolstudent was en af en toe meeging met haar vader maar dat ze nog geen arbeider was. Het is dan ook niet opmerkelijk dat ze verklaarde schoolstudent te zijn. Ook wenst ze er uitdrukkelijk op te wijzen dat ze tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet voldoende tijd kreeg om gedetailleerd haar verhaal te doen. Ze werd simpelweg afgewimpeld door te zeggen dat ze bij haar grote interview meer tijd kreeg.

2.8. Daarnaast kan haar allerm minst worden verweten niet uitvoerig te kunnen vertellen over het incident van de begrafenis. Nodeloos om te zeggen dat de omstandigheden waarin ze zich bevond nogal uitzonderlijk waren. Op de begrafenis van haar vader was ze kapot van verdriet en ook angstig. Ze wijst er voorts op dat ze een video bijbracht van de begrafenis van haar vader. Hieraan werd echter bijzonder weinig aandacht besteed. De video werd tijdens de pauze, zonder de aanwezigheid van de verzoekende partij, bekeken. Er werden haar hierna ook geen vragen gesteld. Ze had mogelijks wel een aantal personen kunnen aanduiden of commentaar bij de video kunnen geven. Het is dan ook op zijn minst onzorgvuldig om nu aan te halen dat ze te weinig kan vertellen over de begrafenis als tijdens het interview weinig interesse werd getoond in de video.

2.9. Ze wil verder benadrukken dat er haar weinig tijd was gegund op de DVZ. Daarnaast beschikte ze toen nog niet over dreigbrieven. Ze was in de veronderstelling dat ze naar haar Dublin-interview ging en was er zich niet van bewust dat ze documenten diende mee te brengen. Ze ging dan ook onvoorbereid naar het interview.

2.10. Ze wenst er tot slot op te wijzen dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt ingegaan op de foto's van haar vader met enkele belangrijke personen, waaronder de minister van binnenlandse zaken en alsook een adviseur van een voormalig president. Tijdens haar interview werd er niet gevraagd naar deze personen of de relatie die haar vader met deze personen had.

2.11. De verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen in de zin dat ze de erkenning van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verkrijgt, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, minstens dat de commissaris-generaal een nieuwe beslissing dient te nemen.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 5 januari 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"* van december 2023;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023.

3.2. Op 2 januari 2024 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- twee contracten van haar vader om werken uit te voeren aan checkpoints en militaire basissen voor de Afghaanse politie en het leger;
- het doodscertificaat van haar vader;
- een foto van haar overleden vader;
- een certificaat van een Engelse cursus hetgeen moet aantonen dat A.B. wel degelijk haar vader is;
- een foto van de werkplaats van haar vader;
- een foto van haar vader met zijn collega's, vrienden en securityleden;
- twee foto's van de werkplaats van haar vader;
- een USB-stick waarop een fragment van de begrafenis van haar vader te zien is.

Ze legt deze documenten neer gelet op de negatieve beslissing van de commissaris-generaal, waarbij de weigering onder meer steunt op het ontbreken van het bewijs van de dood van haar vader. Ze heeft zodus getracht meer informatie te bekomen over haar vader.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van

het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart dat ze Afghanistan is ontvlucht omdat de taliban haar wou meenemen omdat ze haar verantwoordelijk achten voor het overlijden van verschillende talibanleden en ze beschuldigden haar van samenwerking met de overheid. Ze verklaart dat haar vader een checkpoint voor de overheid moest bouwen. De taliban vielen deze plaats aan waarbij er verschillende slachtoffers vielen aan beide kanten. Haar vader werd tijdens deze aanval vermoord. De taliban kwamen vervolgens naar de begrafenis om de verzoekende partij mee te nemen. Door de hulp van de dorpsoudsten namen ze haar niet mee maar ze kwamen 's avonds naar haar huis. Ze kon vluchten naar het huis van haar maternale oom. Eén à twee dagen verliet ze Afghanistan. Ze vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij enkele documenten neer:

- (i) haar taskara;
- (ii) de taskara van haar vader, moeder en twee broers;
- (iii) werkovereenkomsten van haar vader;
- (iv) ervaring-certificaten van haar vader;
- (v) een appreciatiecertificaat van haar vader;
- (vi) twaalf foto's van haar vader met zijn graafmachine;
- (vii) drie foto's van haar vader;
- (viii) twee dreigbrieven van de taliban;
- (ix) een arbeidsovereenkomst van haar tewerkstelling in België;
- (x) een evaluatieformulier van haar werk in België;
- (xi) een video van de begrafenis van haar vader;
- (xii) twee werkcontracten van haar vader;
- (xiii) het doodscertificaat van haar vader;
- (xiv) een foto van haar overleden vader;
- (xv) een certificaat Engels van de verzoekende partij waarmee ze wil aantonen dat haar vader A.B. is;
- (xvi) verschillende foto's van de werkplaats van haar vader;
- (xvii) foto's van haar vader met collega's en vrienden.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van de verzoekende partij, haar vader, haar moeders en haar broers kunnen de identiteit bewijzen van haar en haar familieleden. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

De werkovereenkomsten van haar vader, het ervaringscertificaat van haar vader, het appreciatiecertificaat van haar vader, twaalf foto's van haar vader met haar graafmachine, verschillende werkcontracten van haar vader, foto's van de werkplaats van haar vader en foto's van haar vader met collega's en vrienden kunnen aantonen dat haar vader een arbeider was die werkte met een graafmachine. Dit wordt niet betwist door de commissaris-generaal. Deze documenten kunnen echter de redenen van haar vlucht uit Afghanistan niet aantonen.

Aan de foto van het lijk van haar vader kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven is er niets op de foto dat toelaat aan te nemen dat deze persoon afgebeeld op de foto de vader van de verzoekende partij is.

Met het certificaat Engels wil de verzoekende partij aantonen dat de naam van haar vader A.B. is en de verwantschapsband. Er wordt echter op geen enkel moment gesteld in de bestreden beslissing dat er getwijfeld wordt aan de naam van haar vader of aan de verwantschapsband.

Uit de algemene landeninformatie die wordt gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan een hoge mate van fraude en corruptie heerst. Hierdoor kunnen officiële documenten eenvoudig tegen een vergoeding worden verkregen of simpelweg worden nagemaakt of vervalst. Omwille van deze reden kan er maar een beperkte bewijswaarde worden gegeven aan dergelijke documenten. Bijgevolg heeft het doodscertificaat van haar vader maar een beperkte bewijswaarde en volstaat dit document op zich niet om vast te stellen dat haar vader overleden is, laat staan dat hij door de taliban gedood werd. Daarenboven wordt in het overlijdenscertificaat aangegeven dat haar vader op 5 juli 2021 overleden is, terwijl de verzoekende partij verklaarde dat de checkpoint dat haar vader bouwde op 7 juli 2021 door de taliban aangevallen werd en dat hij bij deze aanval omkwam. Eenzelfde redenering is van toepassing op de twee dreigbrieven van de taliban. De bewijswaarde van deze dreigbrieven kan gezien de objectieve landeninformatie is dus eerder relatief. Bovendien motiveert de commissaris-generaal hieromtrent in de bestreden beslissing op goede grond: *“Ook waar u nog aanhaalde dat u twee dreigbrieven had ontvangen sinds uw vertrek uit Afghanistan dient opgemerkt dat u dit niet op de DVZ vermeldde, terwijl u in Turkije zat toen u hiervan op de hoogte werd gebracht (NPO, p. 17). Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Wat betreft de dreigbrieven moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”* De verzoekende partij tracht deze motivering te weerleggen door te stellen dat ze op de DVZ weinig tijd had en nog niet over de dreigbrieven beschikte op het moment van haar interview. Ze was er zich dus niet van bewust dat ze documenten diende neer te leggen. Dit kan bovenstaande motivering echter niet ombuigen. Het ontvangen van dreigbrieven is een kernelement van haar vluchtrelaas. Dat de verzoekende partij dit dus niet vermeld tijdens haar interview op de DVZ, hoewel ze reeds wist dat haar familie dreigbrieven van de taliban had ontvangen, doet dus afbreuk aan de ernst van haar vrees in haar land van herkomst. Verder hebben deze dreigbrieven op zich, zoals reeds hierboven werd vermeld, een zeer relatieve bewijswaarde en slagen deze er niet in het minste in om haar vluchtrelaas te ondersteunen of aannemelijk te maken.

De verzoekende partij legt ook verschillende foto's neer waarvan ze stelt dat het de minister van binnenlandse zaken is alsook een adviseur van een voormalige president van Afghanistan. Ze stelt in het verzoekschrift dat er tijdens het persoonlijk onderhoud niet gevraagd werd naar deze personen of de relatie van haar vader met deze personen. Hoewel de verzoekende partij gelijk heeft wanneer ze stelt dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen heeft gesteld over deze foto's, dient eraan worden herinnerd dat het de verantwoordelijkheid is van een verzoeker om internationale bescherming om juiste, eenduidige en correcte verklaringen te geven over de kernelementen van haar vluchtrelaas. Onder deze verantwoordelijkheid valt ook de plicht om duiding te geven bij documenten die ze eventueel zou hebben neergelegd. In het verzoekschrift beperkt ze zich tot het stellen dat de commissaris-generaal geen vragen over deze foto's zou hebben gesteld maar doet in het verzoekschrift geen enkele moeite om te verduidelijken wat ze met deze foto's wil aantonen, welke bijkomende informatie ze hierover heeft of welke relatie haar vader met deze personen heeft. Deze foto's kunnen dan ook niet aantonen dat de verzoekende

partij vervolging dient te vrezen van de taliban, noch kunnen ze het vluchtrelaas van de verzoekende partij aantonen of ondersteunen.

Het bovenstaande kan ook worden gesteld over de video van de begrafenis van haar vader. Ze stelt dat deze in haar afwezigheid werd bekeken en er geen vragen over werden gesteld. Ze stelt dat ze evenwel een aantal personen zou kunnen aanduiden of commentaar bij de video had kunnen geven. Hoewel ze ook hier gelijk heeft dat deze video niet samen met de verzoekende partij werd bekeken tijdens het persoonlijk onderhoud en dat er geen vragen over werden gesteld, weerhoudt niets de verzoekende partij om in het kader van haar beroep bij de Raad in het verzoekschrift meer duiding te geven over deze video. Zoals reeds hierboven gesteld, is het de verantwoordelijkheid van de verzoeker om internationale bescherming om duiding te geven bij de documenten die door haar worden neergelegd. Ze blijft hier echter volledig in gebreke. Het is dan ook niet duidelijk wat de verzoekende partij zou willen aantonen of bewijzen met deze video of op welke wijze deze video de motivering van de commissaris-generaal zou weerleggen of in een ander daglicht plaatsen. De video van de begrafenis van haar vader kan dan ook niet aantonen dat haar vader effectief overleden is, laat staan dat dit kan aantonen dat haar vader is gedood door de taliban.

De arbeidsovereenkomsten en een evaluatieformulier van de verzoekende partij tonen aan dat de verzoekende partij werkzaam is in België maar hebben op geen enkele wijze betrekking op haar vluchtrelaas. Ze kunnen eventueel wel van belang zijn bij het beoordelen van een eventuele (toegeschreven) verwestering in hoofde van de verzoekende partij. Deze documenten worden dan ook onder punt 6.3.4 besproken.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3.1. In de EUAA "Country Guidance" van januari 2023 wordt gesteld dat voor familieleden van personen die tewerkgesteld waren voor de Afghaanse overheid niet in het algemeen kan worden aangenomen dat deze omwille van hun familieband vervolgingsdaden riskeren. Er moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om deze reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden zoals de regio van herkomst, geslacht of persoonlijke vijandschappen. De verzoeker om internationale bescherming zal dus moeten aantonen dat zijn familielid voor de overheid was tewerkgesteld, het bewijs leveren van een effectieve familieband en tenslotte dat zij omwille van deze tewerkstelling vervolging door de taliban vreest. De tewerkstelling van haar vader als arbeider, waarbij hij checkpoints en basissen voor de voormalig Afghaanse overheid bouwde, wordt niet betwist door de commissaris-generaal. Ook de familieband tussen de verzoekende partij en de persoon van wie zij stelt de zoon te zijn wordt niet betwist. Hetgeen wel betwist wordt door de commissaris-generaal is dat haar vader door deze tewerkstelling door de taliban in Afghanistan vervolgd werd.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vader omwille van zijn tewerkstelling vervolgd werd door de taliban. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake de persoonlijke vervolgingsfeiten van de verzoekende partij dan ook terecht dat ze geen elementen aanhaalt die erop zouden wijzen dat haar vader zou worden vervolgd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor de voormalige Afghaanse overheid. Het komt de verzoekende partij toe om deze vaststelling van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen en aannemelijk te maken dat haar vader, door zijn tewerkstelling, vervolgd werd door de taliban. Ze slaagt hier echter niet in.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij de vervolging van haar vader door de taliban niet aannemelijk kan maken daar ze slechts een minieme kennis heeft over zijn overlijden, terwijl het aan haar toekomt om dit aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden aangegeven dat: *"Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over de dood van uw vader wordt bovendien bevestigd door uw minieme kennis over de omstandigheden ervan. U kon enkel vertellen dat er doden vielen bij de taliban en de overheid en dat uw vader gedurende het gevecht werd gedood (NPO, p. 18). U had echter geen idee over wanneer het gevecht ontstond, hoe het gevecht was begonnen, hoeveel talibs waren overleden en wat de uitkomst van het gevecht was (NPO, p. 17-18)"*

De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd in haar verweer waar ze haar minieme kennis over de omstandigheden tracht te vergoelijken door aan te voeren dat ze niet aanwezig was bij het incident en de dag van het overlijden van haar vader en de dagen hierna als chaotisch kunnen worden beschouwd. De commissaris-generaal stelt terecht in de bestreden beslissing dat er van een verzoeker om internationale

bescherming kan verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt over haar ingeroepen vervolgingsfeiten en ze een ernstige poging doet om haar hierover te informeren. Ze blijft hier echter volledig in gebreke. Het is geenszins onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat ze dergelijke informatie kan meedelen, ook al was ze niet aanwezig bij de aanval, daar dit gebruikelijk informatie is die gedeeld wordt daar de verzoekende partij voorhoudt dat haar vader voor de overheid te werken. In het kader van haar aanvullende nota stelt de verzoekende partij dat ze contact heeft kunnen maken met ex-collega's van haar vader die haar aan nog extra documenten hebben kunnen helpen. Hoewel de bewijswaarde van deze documenten en stukken reeds werd besproken, blijkt hieruit ook dat de verzoekende partij contact heeft gehad met de collega's van haar vader. Ze had dus eenvoudig aan hen extra informatie kunnen vragen over de omstandigheden waarin haar vader om het leven is gekomen. Ze laat dit echter volledig na. Dit wijst op een desinteresse in haar eigen vluchtproblematiek en ondermijnt de ernst van haar ingeroepen vrees. Heden brengt de verzoekende partij weliswaar een overlijdenscertificaat van haar vader bij; doch deze bevat een andere datum dan dat zij verklaard heeft zoals hoger reeds aangegeven.

In zoverre kan aangenomen worden dat haar vader tijdens een gevecht met de taliban aan het checkpoint werd omgebracht, maakt ze nog niet aannemelijk dat haar vader door de taliban vervolgd werd. De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar vader als arbeider aan het werken was aan een checkpoint van de voormalig Afghaanse overheid toen de taliban aanviel en waarbij vervolgens haar vader om het leven kwam (NPO, p.15). In dit verband wordt erop gewezen dat het werken aan militaire infrastructuur in een land waar een gewapend conflict aan de gang is, bepaalde risico's met zich meebrengt. Het is eigen aan een gewapend conflict dat deze infrastructuur het doel is van de verschillende strijdende partijen en dus kwetsbaar is voor gewapende aanvallen en geweld. Het is evenzeer eigen aan een gewapend conflict dat er bij deze aanvallen slachtoffers en zelfs doden vallen. Het is echter niet omdat een persoon omkomt bij een dergelijke aanval dat deze persoon hierdoor vervolgd wordt door een strijdende actor in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden aangenomen dat de vader van de verzoekende partij louter omwille van haar tewerkstelling voor de voormalig Afghaanse overheid en bij deze tewerkstelling om het leven is gekomen, vervolgd werd door de taliban.

Ze wijst er verder op dat de meeste mannelijke medewerkers opnieuw hun functie hebben opgenomen in de huidige administratie geen afbreuk doet aan het feit dat haar vader omwille van zijn werk werd vervolgd door de taliban omdat de politieke situatie vandaag anders ligt dan toen haar vader nog leefde. Ze verwijst hier echter naar een zinsnede uit de bestreden beslissing waarmee de commissaris-generaal wil aantonen dat uit de algemene landeninformatie blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid vervolgd worden door de taliban. De commissaris-generaal stelt tevens dat het aan de verzoekende partij is om aannemelijk te maken dat haar vader omwille van zijn tewerkstelling vervolgd wordt door de taliban. Door louter een zinsnede uit de bestreden beslissing te citeren die niet concreet betrekking heeft op de vluchtmotieven van de verzoekende partij, slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen laat staan dat ze aannemelijk kan maken dat de taliban haar vader zou vervolgd hebben in Afghanistan wegens zijn geleverde diensten voor de voormalige Afghaanse overheid.

Bovenstaande in acht genomen, slaagt de verzoekende partij er niet in om aannemelijk te maken dat haar vader vervolgd werd door de taliban omwille van haar werkzaamheden voor de voormalig Afghaanse overheid.

In de bestreden beslissing wordt verder uitvoerig gemotiveerd over de vaststelling dat ze haar eigen vervolgingsfeiten door de taliban evenmin aannemelijk kan maken. De commissaris-generaal motiveert hiervoor in de bestreden beslissing op goede grond dat:

- ze op de DVZ nooit heeft verteld dat ze haar vader hielp tijdens zijn werk en ze tot tweemaal toe naliet om te vermelden dat ze haar vader hielp en begeleidde in zijn werk tot aan zijn dood in bijzondere mate ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel;
- ze amper kan uitweiden over het incident op de begrafenis van haar vader waarbij de taliban haar kwamen halen;
- er geen geloof wordt gehecht aan het langskomen van de taliban bij haar thuis na haar vertrek daar ze (i) op de DVZ nooit melding heeft gemaakt dat de taliban haar zouden hebben lastiggevallen, (ii) niet kon vertellen wanneer de taliban voor het eerst of voor het laatst langskwamen en (iii) niet exact kan vertellen wanneer de taliban exact langskwamen terwijl haar moeder had gezegd dat ze op regelmatige basis langskwamen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

De verzoekende partij voert aan dat ze nog een student was in Afghanistan en nog geen arbeider. Het is dan ook niet opmerkelijk dat ze verklaarde een schoolstudent te zijn op de DVZ. Ze gaat hier echter voorbij aan de verdere motivering van de commissaris-generaal omtrent dit punt. Deze stelt: *“Het is aldus aan u om aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen. U haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde. U verklaarde echter wel te hebben samengewerkt met uw vader. U had uw vader meermaals begeleid en moest van hem het vak leren (NPO, p. 4 en 8). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit heeft verteld dat u uw vader hielp en begeleidde in zijn werk. Gevraagd waarom u dit niet vermeldde zei u dat u tijdens de gesprekken op de DVZ niet genoeg tijd had om meer details te geven (NPO, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste interview op de DVZ had gezegd dat u een schoolstudent was zei u opnieuw dat u de kans niet kreeg om alles te vertellen (NPO, p. 21). Dat u niet vermeldde dat u samen met uw vader werkte tijdens uw opeenvolgende interviews bij de DVZ is dan ook geenszins aannemelijk. U had immers op twee momenten bij de DVZ reeds melding kunnen maken van uw werk met uw vader. Ook is het heel opvallend dat u tijdens uw tweede interview wel spreekt over het werk van uw vader, maar dat u op dat moment niet aangeeft dat u zelf ook samenwerkte met uw vader. Dat u tot tweemaal toe naliet om te vermelden dat u uw vader hielp en begeleidde in zijn werk tot aan de dood van uw verder doet in bijzonder ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel.”* Hoewel de verzoekende partij kan worden gevolgd dat het niet opmerkelijk is dat ze verklaarde schoolstudent te zijn, is het wel opmerkelijk dat ze bij haar opeenvolgende interviews op de DVZ geen melding maakte van het feit dat ze bij haar vader had gewerkt. Dit is volgens haar immers de reden waarom de taliban naar haar op zoek gingen. Zo verklaart ze tijdens het persoonlijk onderhoud “ (...) Maar ze zagen me zeker, dat is waarom ze kwamen naar mij.” (NPO, p.20). Dat ze met haar vader samenwerkte is dan ook een essentieel element in haar vluchtrelaas. In navolging van de commissaris-generaal kan dan ook worden besloten dat het in bijzondere ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar profiel dat ze dit tot twee maal toe vergeet te melden op de DVZ. De verzoekende partij tracht deze motivering van de commissaris-generaal te weerleggen door aan te voeren dat ze op de DVZ niet voldoende tijd kreeg om gedetailleerd haar verhaal te doen en dat ze simpelweg werd afgewimpeld door haar te zeggen dat ze op het Commissariaat-generaal meer tijd kreeg. Dit is echter een blote bewering die op geen enkel moment wordt onderbouwd door de verzoekende partij. Bovendien werd ze tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of ze in het kort alle redenen heeft kunnen vertellen waardoor ze is vertrokken uit Afghanistan en of ze de belangrijke dingen kon zeggen (NPO, p.3). De verzoekende partij geeft als antwoord dat ze enkel een paar dingen kon zeggen. De commissaris-generaal vraagt vervolgens vier keer aan de verzoekende partij wat ze niet kon zeggen en of ze deze elementen zou willen meedelen. De verzoekende partij treedt echter niet in detail en beperkt zich tot het antwoord dat ze haar hele case niet kon vertellen. Pas als de commissaris-generaal vraagt of ze werkzaam was voor een organisatie, antwoordt de verzoekende partij dat haar vader werkte en zij haar vergezelde (NPO, p.4). Dat ze een dergelijk belangrijk element, aangezien het de reden was dat de taliban haar zochten, slechts verteld op het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal en dan nog op herhaaldelijk aandringen van de commissaris-generaal, doet afbreuk aan de waarachtigheid van haar verklaringen.

Ze stelt verder dat haar niet kan worden verweten dat ze niet uitvoering kan vertellen over de het incident van de begrafenis. Ze meent dat de omstandigheden uitzonderlijk waren en dat ze op de begrafenis angstig en kapot van verdriet was. Ze kan hiermee echter de motivering van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht plaatsen. Ze stelt immers nog regelmatig contact te hebben met haar familie in Afghanistan (NPO, p.6-7). Ze kon dus eenvoudig aan hen meer informatie vragen over de exacte omstandigheden, over de talibanleden die aanwezig waren op de begrafenis en het aantal talibanleden die aanwezig waren. Ze doet dit echter niet. Hiermee slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden. U stelde dat uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan vaak wordt lastiggevallen. Hier moet echter op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat uw familie werd lastiggevallen. Dit terwijl u op het CGVS verklaarde dat u zich in Turkije bevond*

toen u hiervan op de hoogte werd gebracht (NPO, p. 7). Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stelde op dat moment niet te hebben kunnen vertellen over het werk met uw vader en andere details. Er werd u vijfmaal gevraagd of u nog andere dingen niet had kunnen zeggen, maar uw antwoorden bleven vaag en u herhaalde telkens dat u geen details had kunnen geven (NPO, p. 3-4). Dat de taliban uw familie zo vaak zouden lastigvallen kan men echter geen detail noemen. Bovendien kon u ook niet vertellen hoe vaak de taliban waren langsgesproken sinds uw vertrek, wanneer ze voor de eerste keer langskwamen en wanneer ze voor het laatst kwamen. Even later zei u dat uw moeder u vertelde dat de taliban op een regelmatige basis langskwamen, nl. om de twee à drie dagen. Gevraagd of ze elke week kwamen zei u dat u het niet exact wist (NPO, p. 7). Daarnaast wordt er echter geen geloof gehecht aan uw redenen voor vertrek en kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan het langskomen van de taliban bij u thuis na uw vertrek.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van haar voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban voor haar vertrek uit Afghanistan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.3.2. Tot slot betwist de verzoekende partij de volgende pertinente motieven uit de bestreden beslissing niet:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, overgenomen. De door haar neergelegde documenten, namelijk haar arbeidsovereenkomst en evaluatieformulier, kunnen bovenstaande motivering niet ombuigen of in een ander daglicht plaatsen.

6.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *"reëel risico"* loopt. Het begrip *"reëel risico"* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *"ernstige schade"* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip *"ernstige schade"* in dit artikel heeft betrekking *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de

onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Nangarhar voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze (regio van herkomst) een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat de verzoekende partij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij voert geen elementen toe in het verzoekschrift of de aanvullende nota die bovenstaande analyse in een ander daglicht plaatsen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS